

лениво изтегналата се и пушеща дама (първи том) и спящата върху автоматата си партизанка (втори том) (също на издателство „Български писател“ – излезли в библиотека „Световна класика“).

Идеологическият патос в първия случай се засилва и от коричната анотация, в която се борави с типичната за годините на социализма лексика и образност (в романа Димов рисува “деградирането на хората от обречения буржоазен строй”, както и борците комунисти, “призвани” да унищожат капиталистическия строй и т. н.). В този случай може да се каже, че подобни корични решения стесняват (и деформират) в съзнанието на читателя смисловия потенциал на романа, като предлагат на вниманието му само единия от двата плана на творбата, нещо повече - те му задават една силно идеологизирана интерпретативна рамка;

- едноцветни корици. Част от тях можем да характеризираме като изцяло бягащи от задаването на някакъв интерпретативен хоризонт – те неслучайно са или бели, или черни (има предвид изданието на „Народна култура“ от 1961 година, на „Български писател“ от 1964, 1968 и 1981 година, на „Сиела“ от 2009 година).

Други пък, осъществени в кафяво-жълтата багра, ни карат асоциативно да си припомним, че именно това е цветът на тютюна, като по такъв начин засилват осезаемостта на неговия образ (от този тип са изданията на „Български писател“ от 1961, 1981 и 1988 година, на “Труд” от 1992 и 1998 година);

- по-различни от обговорените дотук графични решения ни предлагат кориците на издателство „Анубис” - 2000 година, и на „Труд” – 1992 и 1994 година. Изданието на “Анубис” е допълнено и от предговора на В. Стефанов „Илюзии, страсти и смърт в „тютюневия” свят”, с който корицата очевидно се опитва да влезе в диалог. Тя също следва вече няколкократно